

Domek vejtaha z Řakomi

Nedaleko Klatov se nachází malá vesnička nesoucí název Řakom, stojí tu pouze pětadvacet domů, jedním z nich jsem i já, dům s číslem patnáct. Na své obyvatele jsem velmi hrdý a rád se s mojí historií chlubím. Sice to moji přátelé - domy slyšely snad milionkrát a někdy je to asi otravuje, jenže si nemohu pomoci. Na své zesnulé obyvatele mám opravdu nárok být pyšný, zvláště pak na jednoho ze všech snad nejstatečnějšího - Karla Mazance - byl to moc chytrý, odvážný, obětavý, laskavý a čestný muž se srdcem na pravém místě. Několikrát mu šlo o život a kdyby v těch chvílích zemřel, zemřel by jako hrdina. Ach neéé, zase jsem se začal chlubit svou historií, ale je velmi zajímavá a hlavně, když už jsem to načal, tak vám to dovyprávím budete-li chtít. Bohužel už mám ale trochu sklerózu a některé události a jména mi vypadla z paměti, mám už na to právo sice si přesně nepamatuji kolik let mi je, ale přes sto let to rozhodně bude.....Ano!!! Slyšíte správně! A teď vám budu vyprávět co se dělo od prvního kamene nebo snad cihly.....? No nic, hlavní je, že vím, že mě postavil můj první obyvatel někdy koncem 19. století - Mazanec, bohužel mi vypadlo křestní jméno a to je dost velká ostuda nepamatovat si jméno svého stvořitele a i datum svého vzniku - to je dvojnásobná ostuda. Bohužel o tomhle páníčkově si skoro nic nepamatuji, ale jak jsem říkal mám na to věk. Tak se prosím nezlobte.....No a ten Mazanec mě postavil téměř sám, byl totiž zedníkem. Napřed jsem měl doškovou střechu, jelikož nebylo při stavbě moc peněz, ale mnohem později majitelé mi dopřáli novou střechu.

A pak se můj pán oženil, bohužel si jméno své paní nepamatuji, což je škoda byla moc milá, hodná a hezká. Nejšťastnější jsem byl, když se narodila miminka, sice mlátila malinkýma ručičkama do mých stěn, ale s dětmi to tu všechno ožilo i páníčci byli veselejší.....nepamatuji si kolik dětí páníčci měli, ale vím, že měli chlapečka, který mě po jejich smrti zdědil. Když někdo zemřel byl jsem opravdu smutný, přece jenom jsem s nimi zažil mnoho let.....Ale nový páníček mi také dělal obrovskou radost, vzorně se o mě staral, sice si jeho jméno a jeho paní také nepamatuji, doufám, že už vás to moc neotravuje, ale co zmůžu se sklerózou....Pamatuji si kolik dětí páníčci měli, měli jich šest což, v této době bylo dost běžné. Nechci dělat moc rozdílů, ale nejradší jsem z nich měl jediného kluka ze šesti sourozenců, jmenoval se....počkejte chvíli.... „ha“ vzpomněl jsem si byl to Karel. Měl jsem ho moc rád, jako jediný mi dopřál chvíli klidu, holčičky stále běhaly a pištěly, ale jak jsem řekl, všichni byli fajn. Karel byl snad nejodvážnější ze všech mých páníčků a obyvatel, ale k tomu se dostaneme již za chvíli. Karel si vzal moc hodnou, chytrou a moudrou ženu jménem Marie. Jeho maminka nechtěla svatbu povolit, protože Marii před nedávnem shořel veškerý majetek, ale Karel si svatbu prosadil....Ale chudák Marie to celý život od Karlovy maminky měla na talíři. V naší vesničce, když někdo onemocněl vždy ji k sobě volali a ona rozhodla jestli je potřeba poslat pro doktora, nebo zda-li to zvládne sama. V srdci měla plno lásky, lásky k dětem, muži i vlasteneckou, vypovídá o tom i její poslední přání, ke kterému se dostaneme později . A jaké skládala nádherné básničky o vlasti....navzdory skleróze její básničky

jsem nezapomněl. Když se jim v roce 1937 narodilo první dítě – holčička Jaroslava byli moc šťastni. Jarka byla moc chytré dítě, dokonce jako tříletá kázala na návsi a lidé se zastavovali a poslouchali, Marie si moc přála, aby se Jarka stala dětskou doktorkou, jenže osud to chtěl trochu jinak.... O dva roky později se narodila další dcera Marie. Maminka Marie si bohužel holčiček moc dlouho neužila, když byly Jarušce 4 roky a Marušce 2 roky, maminka jim onemocněla a zemřela. Tady začíná první Karlův odvážný čin - roku 1941. Jeho zesnulá žena si přála, aby až jí budou vynášet z domu, aby jí hráli českou hymnu což se dalo předpokládat, jelikož jak jsem již říkal, moc milovala Čechy a všechno s nimi spjaté. V dnešní době se to zdá jako maličkost nechat zahrát hymnu, ale v té době byly Čechy pod nadvládou Německa a to zakázalo pod trestem smrti hrát českou hymnu. Ale Karel nemeškal ani minutu a rozhodl se, že jí její poslední přání splní. Před pohřbem ještě přiběhl starosta a já jsem vyslechl rozhovor, zněl snad takto:

Starosta: „Karle, je pravda, že Marii budou hrát Kde domov můj?“

Karel: „Je.“

Starosta: „Ale to bys měl napsat Němcům jestli by ti to povolili.“

Karel: „Poslechni Němci mi to stejně nepovolí a bylo to její přání a já jí to splním ať to stojí co to stojí.“

Možná mi nějaká slova vypadla z paměti, přeci jenom už je to dialog z roku 1941 74 let starý.....Když Marii vynášeli sešla se celá vesnice. Marie patřila mezi nejváženější vesničany. Když začali hrát hymnu všichni se rozbřečeli, kdyby jste ty vesničany viděli! Jak hrdě s brekem zpívají hymnu, museli by jste se také rozbřečet. Ani jedno oko nezůstalo suché!! Ale Karel byl odvážný mohl klidně zemřít kvůli hymně, ale poslední přání své milované ženě splnil a nikdy toho nelitoval. Představte si, nenašel se nikdo, nikdo kdo by ho Němcům udal! Karla i mě to velmi potěšilo, no kdyby ho Němci zastřelili, nemohl bych se dnes chlubit tolika jeho činy. Marie byla to moc hodná žena, dětem toho po ní tolik nezbylo, ale vím, že Jarka má od ní velmi cenné těžitko a ještě něco mnohem cennějšího. Nedá se to penězi vyčíslit-notýsek s jejími básněmi, které skládala na základě toho, co za celý den prožila..... Karla smrt jeho manželky velmi zasáhla, měli se velmi rádi....Co se pamatuji nechtěl si vzít jinou ženu, ale pak Jarka našla dopis od maminky který napsala když umírala a ten ho nakonec přesvědčil, aby dětem začal hledat novou maminku, každý, kdo si dopis přečetl plakal a právem, mooooooc smutný dopis.....

Za nějakou dobu si Karel vzal ženu Růženu. Pak se narodil první Karlův syn Karel . A za svůj život otec Karel má na kontě další odvážné činy - na Hitlerovy narozeniny bylo přísně zakázáno pracovat, ale on se vzepřel tomuto nařízení a vyjel s pluhem na pole. Vesničané na to koukali jak vyorané myši a ostatní domy také. Jak mi Karla záviděly!!! Div jsem nepraskl pýchou...A všichni vesničané nakonec překonali strach ze smrti a v čele s Karlem vyjeli na svá pole....Karel dokonce dával jídlo partyzánům a některé nechal i ve stodole. Karel byl takový řakomský hrdina....A jak se věnoval Jarce, Marii a malému Karlovi! Hrál s nimi různé hry, chodili do lesa a domů přinášeli zraněné ptáky, jednou měli kavku ochočili si ji a ta vždy čekala až Růžena domyje nádobí a pak se ve vodě vycárala a pak hup ke Karlovi do kočárku... Na Karlovy pohádky chodily všechny děti z celé vesnice fakt byly moc hezké.....bohužel o pár let později Karel onemocněl a už

nemohl zastávat hospodářství. Karlova syna vyhodili ze školy, protože nechali snad pět hektarů ladem a Jarka se v roce 1959 rozhodla, že napíše stížnost prezidentovi republiky a jak si usmyslela, tak udělala. A udělala dobře, za nějaký čas přišla zpráva, že Karel může nastoupit do školy, všichni byli šťastni a to díky Jarce. V devatenácti letech bohužel odešla z domu. Poté potkala Jaroslava, chtěli se vzít, ale jeho rodiče si to nepřáli, že Jarka nemá nic...nakonec se přece vzali a Jarka odešla za Jaroslavem do Vejprnic, kde se jim narodily děti Vladislav a Martina. Moc se jí dařilo byla slavná zootechnička, mluvila v rozhledech, pracovala v JZD, zahajovala plesy a donedávna pracovala v Raiffeisen stavební spořitelně na postu ředitelky agentury v Plzni, je velmi vážená žena..... Jezdily sem za Růženu na návštěvy. Jarka si Růženu vždy brala do Vejprnic na Vánoce. Růžena za nějaký čas vážně onemocněla a Jarka si ji vzala k sobě. Marie i Karel už byly dávno pryč a když odešla i Růžena, zel jsem prázdnotou. Bylo mi hrozně smutno, kdybych neměl oporu v ostatních domech, kdo ví jak by to se mnou dopadlo, hodně mi pomohly....Po Růženině smrti mě dostal Karel a jezdí sem na víkendy a dovolené, někdy i s Marií, jenom Jarku jsem mnoho let neviděl a za to se na ni velmi zlobím. Ale prý má problémy se zdravím, jestli je to pravda tak jí to omlouvá, ale strašně se mi po ní stýská a rád bych jí viděl, snad se toho dočkám. Před pár dny tady byla Martina s rodinou a fotili si mne no a nesluší mi to...? Posuďte sami:

Snad se vám moje vyprávění líbilo, ale já si myslím, že má historie je opravdu zajímavá a napínavá.....